

Het Zilverkruis

Inforeeks 104

Hoofdstuk 1: Het atelier in de steeg

Het was een koude novemberavond in Oldenzaal. De smalle steeg waar Jan Stoffels zijn atelier had, was verlaten. Het geruis van bladeren in de wind en het verre klokkengelui van de Plechelmusbasiliek waren de enige geluiden die de stilte verbraken. Achter de ramen van zijn atelier brandde een zacht geel licht, een toevluchtsoord in de duisternis van de stad.

Jan, een man van middelbare leeftijd met een kalme uitstraling en een vaste hand, boog zich over een delicate lap stof. Zijn vingers werkten nauwgezet langs de naden van een herenvest dat bijna voltooid was. Elke steek vertelde een verhaal van precisie en toewijding. Jan was geen man van woorden; hij liet zijn werk voor zich spreken. Zijn klanten wisten dat wanneer ze een kledingstuk van hem ontvingen, het perfect zou passen, alsof het gemaakt was door iemand die hun ziel kende.

Het atelier zelf was een weerspiegeling van Jan's leven: bescheiden, ordelijk en functioneel. Stoffen in rijke tinten waren keurig opgerold en gerangschikt in een houten kast tegen de muur. Een antieke naaimachine, glanzend van jarenlange zorg, stond centraal in de ruimte. Boven de machine hing een klok die tikkend de tijd wegtikte, een herinnering aan het langzame maar gestage ritme van zijn dagen.

Hoewel Jan tevreden was met zijn leven, was er een zweem van melancholie om hem heen. De steeg was een plek waar hij zich kon verbergen voor de wereld, en dat deed hij graag. Hij hield zich verre van roddels en drukte, en zijn enige gezelschap bestond uit zijn trouwe klanten en af en toe zijn nieuwsgierige buurvrouw, Mevrouw Leenders, die hem vaak plaagde dat hij "de tijd stilzette" in zijn atelier.

Die avond leek alles zoals altijd. Totdat de bel boven de deur plotseling rinkelde.

Jan keek op, enigszins verrast. Het was laat en klanten kwamen op dit uur zelden langs. Hij zette zijn bril recht en liep naar de deur. In de deuropening stond een man in een donkere mantel, met een hoed die de helft van zijn gezicht verborg. De man gluurde achterom voordat hij binnenstapte, alsof hij er zeker van wilde zijn dat niemand hem volgde.

“Goedenavond,” zei de man met een lage, enigszins schorre stem. “Bent u Jan Stoffels, de kleermaker?”

Jan knikte. “Dat klopt. Hoe kan ik u helpen?”

De vreemdeling keek om zich heen, alsof hij het atelier inspecteerde. “Ik heb een opdracht voor u. Maar het moet... discreet blijven.”

Jan fronste zijn wenkbrauwen. Dit was niet zijn gebruikelijke soort klant. De man haalde een zorgvuldig gevouwen stuk zijde uit zijn zak en legde het op de werktafel. Het glansde in het licht van de lamp en had een vreemd patroon dat Jan niet herkende.

“Wat wilt u dat ik hiermee doe?” vroeg Jan.

De man leunde iets dichterbij en sprak fluisterend: “Ik wil dat u een mantel voor mij maakt. Maar niet zomaar een mantel. Er moet een verborgen vak in worden verwerkt. Niemand mag weten dat het er is.”

Een ongemakkelijke stilte viel. Jan voelde een lichte spanning in de lucht, alsof de muren van het atelier dichterbij kwamen. Hij wilde de opdracht weigeren, maar iets in de blik van de vreemdeling maakte

hem nieuwsgierig. En het royale voorschot dat de man op tafel legde, maakte zijn beslissing nog moeilijker.

Jan zuchtte en keek naar de stof. Het was vakmanschap van de hoogste orde, iets wat hij zelden in handen kreeg. “Ik zal het maken,” zei hij langzaam. “Maar ik werk volgens mijn eigen tempo.”

De man knikte tevreden. “Dat is alles wat ik vraag. Ik kom over een week terug.”

Zonder een woord meer te zeggen, draaide de vreemdeling zich om en verdween in de nacht. Jan bleef achter, starend naar de glanzende stof op zijn tafel. Hij voelde een vreemde spanning in zijn borst, alsof hij zojuist een grens had overschreden die hij nooit eerder had aangeraakt.

In zijn vertrouwde atelier leek de wereld plotseling minder veilig.

Hoofdstuk 2: Een vreemde opdracht

De volgende ochtend leek alles weer normaal. Het atelier werd gevuld met het geluid van Jan's naaimachine, terwijl de eerste zonnestralen door de smalle ramen naar binnen vielen. Maar het bezoek van de vreemdeling bleef in zijn gedachten hangen. De stof, die hij die nacht op een hoek van de tafel had gelegd, leek hem steeds te roepen. Het glanzende patroon trok zijn blik, alsof het iets verborgen hield dat hij niet begreep.

Jan was een man die hield van routine. Hij begon zijn dagen altijd met het openen van het raam, een kop koffie en het zorgvuldig controleren van de bestellingen die hij nog moest afronden. Maar die ochtend werd zijn gebruikelijke rust verstoord door een gevoel van onrust. Wie was die man? Waarom had hij zo'n ongebruikelijke opdracht? En waarom dat verborgen vak?

Zijn vingers gleden over de stof terwijl hij het inspecteerde. Het was zijde van de hoogste kwaliteit, met een intrigerend patroon van

kronkelende lijnen en cirkels. Jan kon zich niet herinneren ooit iets vergelijkbaars te hebben gezien. Hij boog zich dichterbij en merkte dat sommige lijnen haast leken op kleine letters, haast onleesbaar ingeweven in het ontwerp. Maar hoe langer hij keek, hoe minder zeker hij werd van wat hij precies zag.

“Hou je bij je werk, Jan,” mompelde hij tegen zichzelf. Hij schoof de stof aan de kant en ging verder met een eenvoudig herenvest dat hij al dagen eerder had beloofd af te maken. Toch dwaalden zijn gedachten steeds terug naar de mantel en de vreemdeling.

Halverwege de ochtend ging de deurbel. Het bekende geluid trok Jan uit zijn gedachten. Hij hoopte stiekem dat het de vreemdeling was, maar het bleek Mevrouw Leenders, zijn nieuwsgierige buurvrouw, met een mand vol wasgoed op haar arm.

“Jan, jongen, je ziet eruit alsof je een spook hebt gezien,” zei ze terwijl ze zijn atelier binnenstapte. Haar grijze haar zat strak in een knot en haar scherpe ogen leken altijd alles te doorzien.

“Nee, niks aan de hand,” loog Jan terwijl hij haar een glimlach toewierp. Hij kende haar te goed om te denken dat hij haar nieuwsgierigheid kon ontwijken.

“Je hebt bezoek gehad, of niet?” vroeg ze terwijl ze haar mand neerzette en de stof op de tafel bekeek. Haar hand gleed eroverheen, en haar blik veranderde. “Dit is apart... Waar komt dit vandaan?”

“Een klant bracht het gisteren,” zei Jan voorzichtig. “Een bijzondere opdracht.”

Mevrouw Leenders kneep haar ogen samen. “Bijzonder, zeg je? Ik weet niet wat het is, maar dit voelt... niet goed.” Ze keek hem strak aan. “Pas op met wie je zaken doet, Jan. Er zijn mensen die meer nemen dan ze geven.”

Jan lachte schamper en wuifde haar woorden weg. “Het is gewoon een stuk stof, niets meer.” Maar haar woorden bleven bij hem, zoals ze altijd deden.

Nadat ze was vertrokken, draaide Jan de deur op slot. Hij pakte de stof weer op en begon te werken aan het patroon voor de mantel. Het idee van een verborgen vak vond hij vreemd, maar niet onuitvoerbaar. Hij gebruikte een techniek die hij zelden nodig had: een dubbele laag stof die soepel samensmolt zonder sporen achter te laten. Als je niet wist dat het vak er was, zou je het nooit vinden.

Toen hij de eerste steken zette, hoorde hij plotseling een zacht geluid buiten het raam. Hij keek op en zag een schaduw bewegen langs de muur van de steeg. Zijn hart sloeg een slag over. Het was alsof hij werd bekeken. Hij legde de mantel neer en liep voorzichtig naar het raam, maar toen hij naar buiten keek, zag hij niemand. Alleen de lege steeg en de langzaam vallende bladeren.

Jan slikte. Dit was niet zoals zijn dagen normaal verliepen. Hij voelde dat er iets veranderd was sinds de vreemdeling zijn atelier had betreden. En diep van binnen wist hij dat hij nooit meer terug kon naar de eenvoudige, veilige routine waar hij altijd zo aan gehecht was.

Hoofdstuk 3: De verborgen boodschap

De volgende dagen verliepen in een vreemde stilte. Jan werkte aan de mantel alsof het een normale opdracht was, maar het gevoel dat hij werd bekeken, bleef hem achtervolgen. Elke keer als hij naar buiten keek, leek de steeg leeg, maar het was alsof de schaduwen zelf tot leven kwamen.

Toen hij de mantel bijna had voltooid, besloot Jan een pauze te nemen. Hij zette een kop koffie en ging op de houten kruk naast zijn werktafel zitten. Zijn ogen dwaalden naar de mantel, die zorgvuldig uitgespreid op de tafel lag. Het verborgen vak was onzichtbaar, precies zoals de vreemdeling had gevraagd. Maar iets aan de mantel zat hem niet lekker.

Jan boog zich opnieuw over de stof, liet zijn vingers over de naden glijden en merkte een lichte oneffenheid op in de voering. Hij trok de voering iets losser en ontdekte een klein ingenaaid compartiment dat hij niet zelf had gemaakt. Zijn adem stokte. In het compartiment vond hij een dun stukje papier, zorgvuldig gevouwen.

Met trillende handen vouwde hij het open. Op het papier stond een reeks cijfers en woorden die geen directe betekenis voor hem hadden:

47.19 - 124.02 | Zwart – Zilverkruis | 3x

Jan staarde naar de code, zijn gedachten razendsnel werkend. Wat kon dit betekenen? Een locatie? Een aanwijzing? Zijn hoofd tolde van de vragen, maar één ding was duidelijk: dit was geen gewone opdracht.

Hij hoorde opnieuw een geluid buiten, alsof iets of iemand tegen de muur van zijn atelier schuurde. Zijn spieren spanden zich aan terwijl hij naar het raam sloop. Toen hij naar buiten keek, zag hij een donkere gestalte aan het einde van de steeg. De figuur leek even te blijven staan, alsof hij twijfelde, en verdween toen snel de hoek om.

Jan voelde een koude rilling over zijn rug lopen. Hij moest dit delen met iemand, maar wie kon hij vertrouwen? Mevrouw Leenders was nieuwsgierig en oplettend, maar hij wilde haar niet in gevaar brengen. Zijn gedachten dwaalden naar Lotte, de jonge journalist die hij af en toe zag schrijven in de kroeg *De Engel*. Ze stond bekend om haar nieuwsgierigheid en vastberadenheid.

Die avond besloot Jan de code mee te nemen naar *De Engel*. De kroeg zat, zoals altijd, vol stadsbewoners die elkaar verhalen vertelden over de dag. In een hoek van het café zat Lotte, haar notitieboekje open voor zich en een pen in haar hand.

“Lotte,” zei Jan aarzelend toen hij naast haar ging zitten. “Mag ik je om een gunst vragen?”

Ze keek op, verrast hem te zien. “Jan Stoffels, in een kroeg? Dat is een zeldzaamheid. Wat kan ik voor je doen?”

Jan haalde diep adem en legde het stukje papier voor haar neer. “Ik heb iets gevonden in een opdracht die ik niet helemaal vertrouw. Maar ik weet niet wat het betekent.”

Lotte pakte het papier op en bestudeerde de code. Haar wenkbrauwen trokken samen terwijl ze de cijfers en woorden las. “Dit lijkt... op coördinaten,” mompelde ze. “En dat Zwart – Zilverkruis... Dat klinkt als een plek of een symbool.”

“Een plek?” herhaalde Jan. “Maar wat zou dat betekenen?”

“Misschien iets dat verborgen is, of iets wat ze daar willen doen,” zei Lotte. Ze keek hem aan, haar ogen gevuld met nieuwsgierigheid. “Waar heb je dit precies gevonden?”

“In de voering van een mantel die ik voor een klant maak,” antwoordde Jan. “Hij vroeg me om een verborgen vak. Ik dacht dat het een onschuldige opdracht was, maar nu weet ik het niet meer.”

Lotte leunde naar voren en fluisterde: “Jan, ik denk dat je midden in iets zit wat veel groter is dan jij beseft. Als je wilt, help ik je dit uit te zoeken. Maar je moet voorzichtig zijn.”

Jan knikte, opgelucht dat hij zijn geheim met iemand had gedeeld. Samen besloten ze de volgende dag op zoek te gaan naar meer antwoorden. Terwijl Jan terugliep naar zijn atelier, voelde hij voor het eerst een sprankje hoop. Maar diep van binnen wist hij dat het gevaar nog lang niet voorbij was.

Hoofdstuk 4: Het Zilverkruis

De volgende ochtend scheen een waterig zonnetje over de smalle steeg. Jan Stoffels opende zijn atelier vroeg, maar hij voelde de spanning van wat komen ging. Het stukje papier met de code lag veilig in zijn borstzak, en hij had afgesproken met Lotte om elkaar

vlak bij de Plechelmusbasiliek te ontmoeten. Ze zouden proberen te achterhalen wat de code betekende.

Jan had nauwelijks geslapen. Zijn gedachten waren blijven malen over de vreemdeling en de geheimzinnige boodschap. Hij kon zich niet voorstellen wat een eenvoudige kleermaker met zo'n zaak te maken zou kunnen hebben. Toch voelde hij zich steeds dieper in het mysterie gezogen.

Tegen het middaguur liep Jan naar de basiliek. De stad was stil, alsof de bewoners een gevoel van naderend onheil deelden. Lotte stond al op hem te wachten op het kleine plein, haar jas dichtgeknoopt tegen de kou. Ze hield een kaart van Oldenzaal in haar handen en keek geconcentreerd naar de cijfers die Jan haar de avond ervoor had gegeven.

“Ik heb er de hele nacht over nagedacht,” begon Lotte terwijl ze hem begroette. “Die cijfers verwijzen vrijwel zeker naar coördinaten, maar ik kon ze niet meteen linken aan een specifieke locatie. Tot ik vanochtend iets vond in de oude stadsarchieven.”

Ze vouwde de kaart open en wees naar een kleine plek net buiten de stadsmuur. “Hier. Dit werd vroeger ‘Het Zilverkruis’ genoemd, een veld waar eeuwen geleden een kruis van zilver zou hebben gestaan. Het is nu een overwoekerd gebied, maar als de code klopt, leidt het ons daarheen.”

Jan keek haar aan, zijn hart bonzend in zijn borst. “En die woorden? Zwart – Zilverkruis? Wat betekent dat?”

“Zwart kan een symbool zijn,” zei Lotte, haar stem laag. “Misschien iets dat daar verborgen ligt of een teken dat we moeten zoeken.”

Ze besloten geen tijd te verliezen en liepen samen naar de plek op de kaart. Het gebied lag aan de rand van de stad, waar de oude stadsmuur ooit had gestaan. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze dat het inderdaad een verlaten stuk grond was, begroeid met wilde

planten en oude bomen. De lucht leek hier zwaarder, alsof de plek een geheim droeg dat niemand mocht weten.

Jan keek om zich heen, zijn ogen zoekend naar een aanwijzing. “Wat nu?” vroeg hij, enigszins verloren.

“Zoek iets dat niet thuishoort,” antwoordde Lotte. “Een teken, een symbool... misschien iets zwarts?”

Na een paar minuten struinen zag Jan iets wat hem opviel. Tegen de stam van een oude eik was een kleine zwarte cirkel geschilderd, nauwelijks zichtbaar tussen de schors. Hij riep Lotte, die onmiddellijk dichterbij kwam.

“Dit moet het zijn,” fluisterde ze. “Maar wat nu?”

Jan boog zich over de grond onder de eik en zag een kleine opening tussen de wortels. Voorzichtig begon hij te graven met zijn handen, het koude zand zich onder zijn nagels schurend. Na een paar minuten voelde hij iets hards. Hij trok het voorzichtig omhoog en ontdekte een metalen kistje, zwaar en verweerd door de tijd.

Lotte hield haar adem in terwijl Jan het kistje opende. Binnenin lagen een paar oude documenten en een klein voorwerp dat glinsterde in het zwakke licht. Het was een zilveren amulet, gegraveerd met hetzelfde patroon dat hij op de stof van de mantel had gezien.

“Wat is dit?” fluisterde Jan, terwijl hij het amulet omhoog hield.

Lotte pakte een van de documenten en bestudeerde het. “Dit lijkt... een oude brief. Het gaat over een groep die bekendstond als ‘De Wachters van het Zilverkruis.’ Het amulet was een symbool van hun macht. Maar waarom dit hier verborgen is gebleven, weet ik niet.”

Jan voelde hoe zijn hart sneller ging kloppen. Dit was geen gewoon mysterie meer. Hij en Lotte hadden iets gevonden dat dieper ging dan ze hadden gedacht. Terwijl hij het amulet voorzichtig terug in

het kistje legde, hoorde hij plotseling het geluid van takken die kraakten. Ze draaiden zich om en zagen in de verte een gestalte staan, half verborgen achter de bomen.

“Laten we hier weggaan,” fluisterde Lotte gehaast.

Met het kistje stevig in zijn handen volgde Jan haar, terwijl de onbekende figuur hen in de schaduwen gadesloeg.

Hoofdstuk 5: De Wachters van het Zilverkruis

Jan en Lotte haastten zich terug naar het centrum van Oldenzaal. De zware kist in Jan's handen voelde aan alsof hij iets had opgegraven dat nooit had mogen worden gevonden. Terwijl ze door de smalle straatjes liepen, keken ze constant over hun schouders, bang dat de onbekende figuur hen volgde. Maar de steegjes bleven leeg en stil, alsof de stad haar adem inhield.

In het atelier zette Jan het kistje voorzichtig op zijn werktafel. Lotte keek om zich heen, haar journalistieke instincten geprikkeld door de vreemde sfeer van de ruimte. Jan haalde diep adem voordat hij het kistje opnieuw opende. Het zilveren amulet glinsterde in het licht, en de oude documenten roken naar stof en vergane tijd.

Lotte pakte een van de documenten op en spreidde het voorzichtig uit. De tekst was geschreven in een elegant handschrift, deels vervaagd door de jaren. “Dit lijkt een verklaring,” zei ze, terwijl ze de woorden langzaam las. “Het is van een groep die zichzelf de ‘Wachters van het Zilverkruis’ noemt. Ze beschrijven hoe ze een geheim moeten beschermen dat in verband staat met de Plechelmusbasiliek.”

“Een geheim?” vroeg Jan, terwijl hij dichterbij kwam. “Wat voor geheim?”

Lotte schudde haar hoofd. “Dat staat hier niet precies. Alleen dat het ‘een kracht’ betreft die niet in de verkeerde handen mag vallen.”

Ze keek hem aan. “Maar als dat zo is, waarom hebben ze het amulet verstoppt en niet bij zich gehouden?”

Jan dacht aan de vreemdeling die de mantel had besteld.
“Misschien probeert iemand dat geheim te vinden. Het amulet kan een sleutel zijn.”

Ze bladerde verder door de papieren en vond een ruwe schets van een kaart. Het leek op de binnenkant van de basiliek, met enkele markeringen die een verborgen ruimte aangaven. Jan voelde een rilling over zijn rug lopen. “Dat is de basiliek,” mompelde hij. “Ik ken die gangen. Ze worden nooit gebruikt.”

Lotte tikte op de kaart. “Deze markering hier... dit kan de plek zijn waar het geheim verborgen is. Maar wie zijn die Wachters? En waarom hebben ze hun symbolen achtergelaten?”

Voordat Jan kon antwoorden, ging de bel boven de deur. Beiden verstijfden. Het was midden op de dag, maar toch voelde het alsof ze betrappt waren. Jan liep voorzichtig naar de deur en opende die een paar centimeter.

Het was Mevrouw Leenders. Haar bezorgde gezicht keek hem aan. “Jan, jongen, ik zag iemand rondhangen in de steeg. Een man in een donkere jas. Is alles in orde?”

Jan voelde de spanning weer opbouwen. “Ja, alles is goed,” loog hij snel. “Waarschijnlijk gewoon iemand die de weg kwijt is.”

De weduwe keek hem scherp aan, maar zei niets. “Als je iets nodig hebt, weet je me te vinden,” zei ze uiteindelijk, voordat ze zich omdraaide en wegliep.

Jan sloot de deur en draaide het slot om. Hij wist dat hij nu geen tijd meer had om te aarzelen. “We moeten naar de basiliek,” zei hij tegen Lotte. “Als iemand het op dit amulet heeft gemunt, moeten we erachter komen waarom.”

Lotte knikte. “Maar we moeten voorzichtig zijn. Als die vreemdeling echt achter dit geheim aan zit, zal hij ons in de gaten houden.”

Ze pakten het kistje en de kaart en vertrokken naar de Plechelmusbasiliek. De grote, stenen toren torende boven hen uit toen ze het plein naderden. Binnen was het stil; alleen het zachte geruis van een paar bezoekers vulde de ruimte. Jan leidde Lotte naar de zijkant van de basiliek, waar een smalle trap naar beneden ging.

“Deze gang wordt nooit gebruikt,” fluisterde hij terwijl ze de trap afdaalden. Het was donker en vochtig, en hun voetstappen echoden door de smalle doorgang. De kaart leidde hen naar een stenen muur, waar een symbool van een kruis in de steen was gegraveerd. Het was dezelfde gravure als op het amulet.

“Dit is het,” zei Jan. Hij haalde diep adem en legde het amulet in de uitsparing van het kruis. Het paste perfect.

Plotseling klonk er een zacht mechanisch geluid. De muur begon langzaam open te schuiven, en een donkere ruimte werd zichtbaar. Lotte pakte een zaklamp uit haar tas en scheen naar binnen. Wat ze zagen, deed hun adem stokken: rijen kisten, oud en bedekt met stof, stonden in de ruimte. In het midden stond een altaar met een massief zilveren kruis erop.

“Dit is het Zilverkruis,” fluisterde Lotte, terwijl ze dichterbij kwam. Maar voordat ze het kruis konden aanraken, hoorden ze voetstappen achter hen.

“Stil,” fluisterde Jan. Hij draaide zich om en zag de schaduw van een gestalte die langzaam dichterbij kwam.

Het gevaar had hen ingehaald.

Hoofdstuk 6: De schaduw in de catacomben

Jan en Lotte stonden stokstijf stil, hun adem nauwelijks hoorbaar in de benauwde ruimte. De zaklamp van Lotte flikkerde even, waardoor de schaduwen op de muren bewogen als spookachtige figuren. De voetstappen klonken steeds dichterbij, weerkaatsend door de nauwe gang die hen naar de geheime ruimte had geleid.

Jan keek om zich heen, zoekend naar een plek om zich te verstoppen. Maar de ruimte bood weinig beschutting, behalve de kisten die in rijen stonden opgesteld. Hij wenkte Lotte en fluisterde: "Achter die kisten. Snel!"

Ze haastten zich naar de achterste rij kisten en hurkten erachter. Lotte schakelde de zaklamp uit en Jan voelde hoe zijn hart bonkte alsof het elk moment zijn borst zou kunnen verlaten. De voetstappen stopten vlakbij de ingang van de kamer. Een gestalte verscheen in de opening, slechts een silhouet tegen het zwakke licht van de gang. Het was de vreemdeling.

De man stapte de ruimte binnen, zijn bewegingen gecontroleerd en zonder aarzeling. Hij liep rechtstreeks naar het altaar, alsof hij precies wist waar hij moest zijn. Zijn handen gleden over het zilveren kruis, en toen hij het oppakte, weerklonk een metalen klik. Het leek alsof een mechanisme in werking werd gezet.

Plotseling vulde een diep, brommend geluid de ruimte. Jan en Lotte keken elkaar aan, hun ogen wijd van schrik. De vreemdeling keek op, duidelijk verrast door het geluid. De vloer onder hem begon licht te trillen, en een tweede, kleinere opening verscheen in de muur achter het altaar.

De man aarzelde geen moment en verdween door de opening, het zilveren kruis stevig in zijn handen geklemd. Jan voelde een impuls om hem te volgen, maar Lotte hield hem tegen. "Wacht," fluisterde ze. "We moeten weten waar hij heen gaat, maar niet nu. Hij weet wat hij doet. Wij niet."

Jan knikte, hoewel hij niet zeker wist of ze gelijk had. Ze wachtten in stilte totdat de trillingen stopten en het mechanische geluid

wegstierf. De kamer voelde weer stil en verlaten, maar het gevoel van gevaar bleef hangen.

Lotte stond op en inspecteerde de ruimte. “Hij heeft iets geactiveerd,” zei ze zacht. “Maar waarom? Dit lijkt op meer dan een toevallige schatkamer.”

Jan liep naar het altaar en keek naar de plek waar het zilveren kruis had gestaan. Onder het kruis was een kleine gravure zichtbaar geworden: een kaart, vergelijkbaar met die op de documenten die ze in het kistje hadden gevonden. Maar deze kaart was gedetailleerder en leek specifieke locaties in Oldenzaal aan te duiden.

“Dit is belangrijk,” zei Jan. “Hij heeft het kruis meegenomen, maar deze kaart... dit kan ons leiden naar het echte geheim.”

Lotte maakte een foto van de gravure met haar telefoon. “We moeten dit grondig onderzoeken, maar niet hier. Als hij terugkomt, zijn we nergens.”

Jan stemde in en samen verlieten ze de geheime ruimte, hun hart bonzend van adrenaline. Toen ze de gang uitkwamen en de frisse lucht van de basiliek weer voelden, leek de wereld ineens veel groter en dreigender dan voorheen. Ze wisten dat ze nu betrokken waren bij iets wat hun levens voorgoed zou veranderen.

Terug in het atelier spreidden ze de foto van de kaart uit op de werktafel. Lotte wees naar een van de markeringen. “Dit hier... Het lijkt de oude marktplaats te zijn. Maar waarom zou dat belangrijk zijn?”

Jan staaarde naar de kaart, zijn gedachten maalden. “Misschien heeft dat te maken met de Wachters van het Zilverkruis. Als ze dit geheim eeuwenlang hebben beschermd, moet dat een reden hebben. Het moet iets zijn dat groter is dan wij begrijpen.”

“En die man,” voegde Lotte eraan toe. “Hij weet meer dan wij. Hij heeft dat kruis niet zomaar meegenomen. We moeten hem vinden.”

Jan keek naar de foto en dacht na over hun volgende stap. Het voelde alsof de vreemdeling altijd een stap voor was. Maar hij wist ook dat hij niet meer terug kon. Het geheim van het Zilverkruis had hen in zijn greep, en er was geen weg meer terug.

Hoofdstuk 7: Het geheim van de marktplaats

De ochtendzon scheen over het stille plein van Oldenzaal. Jan en Lotte stonden bij de rand van de oude marktplaats, waar nu een modern standbeeld stond te pronken. Het contrast tussen het historische karakter van de stad en de hedendaagse toevoegingen voelde scherp aan. Jan kon zich nauwelijks voorstellen dat dit plein ooit het middelpunt was van een eeuwenoud geheim.

“Volgens de kaart moet er iets hier zijn,” zei Lotte, terwijl ze de foto op haar telefoon bekeek. “Maar wat precies? Alles lijkt... normaal.”

Jan keek rond, zijn blik zoekend naar iets wat hij misschien over het hoofd had gezien. De winkels rondom het plein waren al open, en de eerste stadsbewoners liepen rustig langs hen heen, onbewust van het mysterie dat zich onder hun voeten afspeelde.

“Als de Wachters van het Zilverkruis iets hier hebben verborgen, is het waarschijnlijk ondergronds,” zei Jan. “Maar hoe komen we daar?”

Lotte knikte nadenkend. “Misschien een oude kelder of een verborgen doorgang. Maar we kunnen moeilijk midden op het plein gaan graven.”

Jan glimlachte flauwtjes. “Ik ken iemand die misschien iets weet. Een oude vriend van mijn vader werkte als opzichter bij de restauraties in deze buurt. Hij weet alles over de verborgen gangen onder Oldenzaal.”

Lotte keek hem nieuwsgierig aan. “Kunnen we hem vertrouwen?”

Jan knikte. “Als iemand ons kan helpen, is het Berend Reinder. Maar hij woont wel wat buiten de stad.”

Ze besloten geen tijd te verliezen. Jan bracht Lotte naar het atelier om de kaart en foto veilig op te bergen, waarna ze samen in Lotte’s auto stapten en richting de buitenwijk van Oldenzaal reden. Berend woonde in een oud huis dat uitkeek over de velden. Het had een rustige en afgelegen ligging, perfect voor iemand die zijn dagen graag in stilte doorbracht.

Toen ze aankwamen, vonden ze Berend bezig in zijn tuin. De man, dik in de zeventig maar met een opmerkelijke levendigheid, keek verrast op toen hij Jan zag. “Nou zeg, Jan Stoffels! Wat brengt jou hier?”

Jan stelde Lotte kort voor en legde daarna uit wat ze zochten. Hij liet Berend de foto van de kaart zien. De oude man kneep zijn ogen samen en haalde een grote bril uit zijn borstzak.

“Hmm,” mompelde Berend, terwijl hij de afbeelding nauwkeurig bestudeerde. “Ja, ik ken dit gebied goed. Tijdens de restauratie in de jaren ’80 ontdekten we een netwerk van tunnels onder de marktplaats. Ze zijn waarschijnlijk middeleeuws, maar veel ervan is nooit volledig onderzocht. Eén ingang bevindt zich achter de oude bakkerij, maar die is al jaren dichtgemetseld.”

“Kunnen we er nog bij?” vroeg Lotte hoopvol.

Berend glimlachte. “Alles kan, als je weet waar je moet zoeken. Maar jullie moeten voorzichtig zijn. Die tunnels zijn oud en instabiel. Het is geen plek om rond te dwalen zonder een plan.”

Berend besloot hen te helpen en gaf een gedetailleerde schets van de tunnelstructuur die hij ooit had gemaakt. Hij markeerde een plek waar ze mogelijk toegang konden krijgen. “Dit is jullie beste kans,” zei hij, terwijl hij hen streng aankeek. “Maar wees gewaarschuwd.

Als jullie daar iets vinden, kan het gevaarlijk zijn. Mensen bewaren geen geheimen als die geen macht hebben.”

Met de schets in handen bedankten Jan en Lotte hem en reden terug naar de stad. Het was inmiddels laat in de middag toen ze het plein weer bereikten. Ze liepen naar de achterkant van de oude bakkerij, een smalle steeg die door de meeste mensen werd genegeerd.

“Hier moet het zijn,” zei Lotte, terwijl ze de schets bestudeerde. Jan voelde langs de muur en vond een klein, metalen rooster dat met schroeven was vastgezet. Hij keek om zich heen, maar de steeg was verlaten.

“Laten we dit proberen,” zei hij, terwijl hij een schroevendraaier uit zijn tas haalde. Met wat moeite wist hij het rooster los te krijgen, en daarachter verscheen een donkere opening die naar beneden leidde. De geur van vocht en aarde sloeg hen tegemoet.

“Ben je er klaar voor?” vroeg Lotte zacht.

Jan knikte. “Laten we het doen.”

Ze stapten samen de opening in en vonden een smalle trap die naar beneden leidde. De lucht was kil en zwaar, en hun zaklampen verlichtten de nauwe gang. Toen ze de trap afdaalden, hoorden ze alleen het geluid van hun ademhaling en de zachte druppels van water die ergens in de verte vielen.

De tunnel was precies zoals Berend had beschreven. De muren waren van oude, ruwe steen, en hier en daar waren symbolen in het steen gekerfd. Jan hield zijn zaklamp omhoog en zag een kruis, vergelijkbaar met het zilveren amulet dat ze hadden gevonden.

“Dit is het,” fluisterde hij. “De Wachters waren hier.”

Lotte knikte, maar haar blik gleed naar een stapel stenen verderop. “Kijk daar,” zei ze. “Die stenen... het lijkt alsof ze recent verplaatst zijn.”

Ze liepen dichterbij, hun zaklampen gericht op de stapel. Jan voelde hoe zijn hart sneller begon te kloppen. “Misschien is dit de ingang naar iets groters,” zei hij zacht.

Voordat ze de stenen konden aanraken, hoorden ze plotseling een geluid achter zich. Ze draaiden zich razendsnel om en zagen een schaduw in de gang. Het was de vreemdeling. Zijn ogen glinsterden in het zwakke licht, en in zijn hand hield hij een mes.

“Jullie hadden hier niet moeten komen,” zei hij dreigend. “Dit geheim is niet voor jullie bestemd.”

Jan en Lotte stonden met hun rug tegen de muur, de spanning voelbaar in de koude lucht. Het geheim van de marktplaats zou hen duur komen te staan.

Hoofdstuk 8: De confrontatie in de schaduw

De vreemdeling bleef staan aan het begin van de gang, zijn mes glinsterend in het licht van hun zaklampen. Zijn gestalte leek groter in de smalle tunnel, alsof de muren zich rondom hem sloten. Jan voelde zijn hart bonzen, terwijl hij beschermend een stap naar voren zette, Lotte achter zich houdend.

“Wat wil je van ons?” vroeg Jan, zijn stem kalm maar gespannen.

De vreemdeling glimlachte koel. “Jullie zijn te ver gegaan. Dit geheim is niet bedoeld voor nieuwsgierige ogen of schurende vragen.” Hij hield het mes hoger. “Geef me de kaart en vertrek. Nu.”

Lotte's hand gleed langzaam naar haar tas, waar haar telefoon zat. Ze begon heimelijk een opname te maken, haar vingers trillend terwijl ze probeerde geen aandacht te trekken. “Waarom is dit

geheim zo belangrijk voor jou?” vroeg ze met een heldere stem.
“Wat betekent het Zilverkruis echt?”

De vreemdeling draaide zich naar haar, zijn blik scherp als een mes. “Het Zilverkruis is meer dan een symbool. Het is de sleutel tot macht die jullie niet kunnen bevatten. Jullie hebben al te veel gezien. Geef me de kaart, en ik laat jullie gaan.”

Jan keek snel naar Lotte, hun ogen ontmoetten elkaar in een fractie van een seconde. Zonder woorden wisten ze wat ze moesten doen. Jan haalde langzaam de schets uit zijn jaszak en hield deze op. “Oké,” zei hij rustig, terwijl hij een paar stappen naar voren deed. “Hier is de kaart. Maar beloof dat je ons met rust laat.”

De vreemdeling grijnsde zelfverzekerd en strekte zijn hand uit. Net op dat moment trapte Jan zijn zaklamp naar voren, recht tegen de voeten van de man. De schok deed hem wankelen, en het mes viel uit zijn hand. Jan gooide zich op hem, hun lichamen botsten tegen de muur van de tunnel. Het mes kletterde op de stenen vloer en gleed weg in de duisternis.

“Lotte, ren!” riep Jan, terwijl hij worstelde met de vreemdeling. Lotte aarzelde even, maar toen ze zag dat Jan de man in bedwang probeerde te houden, begon ze snel naar de uitgang te rennen. Het geluid van haar voetstappen weerklonk door de gang.

De vreemdeling was sterker dan Jan had verwacht. Met een krachtige duw wist hij zich los te maken en sloeg Jan tegen de muur. “Je hebt geen idee waar je mee speelt,” siste hij. Hij draaide zich om om Lotte achterna te gaan, maar Jan pakte een losse steen van de grond en wierp deze naar hem. De steen raakte zijn schouder, waardoor hij struikelde.

“Niet zonder een uitleg,” hijgde Jan. “Wat zit hierachter? Waarom dit geheim? Wat is het Zilverkruis?”

De vreemdeling draaide zich langzaam om, zijn gezicht vervuld van woede. “Het Zilverkruis is meer dan een symbool. Het is een

toegang. Naar wat? Dat mogen alleen de Wachters weten. En jij, kleermaker, bent niet een van ons.”

Jan voelde een rilling over zijn rug. Hij wist niet wat erger was: de woede in de ogen van de vreemdeling, of de dreigende kracht van wat hij zojuist had gezegd.

Net op dat moment klonk er lawaai vanuit de ingang van de tunnel. Lotte keerde terug, maar ze was niet alleen. Twee agenten volgden haar, hun zaklampen fel in de donkere ruimte. “Daar is hij!” riep ze terwijl ze wees naar de vreemdeling.

De man keek om zich heen, zijn ogen schoten van Jan naar de agenten. Hij wist dat hij in het nauw was gedreven. Voordat de agenten dichterbij konden komen, draaide hij zich om en verdween razendsnel de gang in, de duisternis opslokkend waar hij zich in bewoog.

De agenten renden hem achterna, maar Jan wist dat het weinig zou uithalen. De vreemdeling kende deze tunnels beter dan wie dan ook. Lotte liep naar Jan toe en hielp hem overeind. “Gaat het?” vroeg ze bezorgd.

Jan knikte, hoewel zijn lichaam trilde van de adrenaline. “We hebben hem niet kunnen stoppen,” zei hij zacht. “Maar hij heeft de kaart niet.”

Lotte glimlachte flauw. “En ik heb alles opgenomen. Dit is nog niet voorbij.”

Samen verlieten ze de tunnel, de koude lucht van de stad voelde als een verademing op hun huid. Jan keek naar de schets die hij nog steeds stevig in zijn hand hield. Het geheim van het Zilverkruis was groter dan hij had gedacht. En hoewel de vreemdeling was verdwenen, wist hij dat de zoektocht nog maar net was begonnen.

Hoofdstuk 9: De erfenis van de Wachters

De ochtend na de confrontatie in de tunnels zat Jan in zijn atelier, zijn handen om een kop hete thee geklemd. Het leek alsof de wereld buiten gewoon doorging, maar in zijn hoofd spookte het nog steeds. De woorden van de vreemdeling hadden zich diep in zijn gedachten gegrift. *Het Zilverkruis is een toegang. Naar wat? Dat mogen alleen de Wachters weten.*

Lotte kwam het atelier binnen, haar gezicht vastberaden. Ze droeg een laptop en een stapel papieren, waarvan Jan vermoedde dat het kopieën waren van oude documenten uit de stadsarchieven. Ze had haar opname van de confrontatie al aan de politie overgedragen, maar ze wist dat het lang zou duren voordat de autoriteiten alles zouden begrijpen. Dit mysterie vereiste een andere aanpak.

“Goed,” zei ze terwijl ze aan de werktafel ging zitten en haar laptop openklapte. “We weten dat de Wachters van het Zilverkruis een soort geheim hebben beschermd. Maar wat dat geheim precies is, dat moeten we nog ontdekken.”

Jan haalde de schets van de kaart tevoorschijn en spreidde hem opnieuw uit op de tafel. “Het heeft duidelijk te maken met die markeringen,” zei hij, terwijl hij met zijn vinger over de lijnen ging. “Maar als de tunnels ons naar een toegang leiden, waarom zou het Zilverkruis dan belangrijker zijn dan die kaart?”

Lotte keek naar hem en knikte langzaam. “Misschien is het kruis niet alleen een symbool, maar ook een sleutel. Het activeerde iets in die geheime ruimte, toch? Misschien is er meer dat we moeten activeren.”

Ze bladerde door haar papieren en pakte een kopie van een oud manuscript. “Kijk, dit is wat ik heb gevonden. Het lijkt een beschrijving te zijn van een ceremonie die de Wachters uitvoerden. Ze noemden het ‘De Zilveren Sluiting.’ Het klinkt als een ritueel waarbij dat kruis een centrale rol speelde.”

Jan leunde naar voren en las mee. Het was oud Nederlands, lastig te ontcijferen, maar hij kon de kern begrijpen. Het ritueel werd

uitgevoerd om “de toegang te verzegelen” en iets “onzichtbaars” te beschermen. “Onzichtbaar,” mompelde hij. “Wat zouden ze verborgen kunnen hebben dat zo belangrijk is?”

Lotte keek hem aan. “Misschien een relikwie, een artefact, of zelfs kennis. Iets dat macht geeft. De Wachters wilden voorkomen dat het in verkeerde handen viel, maar nu lijkt het alsof iemand anders het probeert te vinden.”

Jan dacht aan de vreemdeling. Hij had duidelijk geweten waar hij naar op zoek was, maar hij had niet alles gevonden wat hij nodig had. Dat gaf Jan en Lotte een voorsprong, al voelde het niet als een comfortabele.

Net toen ze verder wilden discussiëren, ging de deurbel van het atelier. Jan stond op, enigszins gespannen na de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Voor de deur stond een jonge vrouw, gekleed in eenvoudige kleding, maar met een intensiteit in haar ogen die hem onmiddellijk alerte maakte.

“Bent u Jan Stoffels?” vroeg ze, haar stem zacht maar vastberaden.

Jan knikte. “Dat klopt. Kan ik u helpen?”

De vrouw keek snel om zich heen, alsof ze zeker wilde weten dat ze niet werd gevolgd, en stapte naar binnen. “Mijn naam is Emma,” zei ze. “Ik werk bij de Plechelmusbasiliek. Ik hoorde dat u iets heeft ontdekt in de tunnels... iets dat te maken heeft met het Zilverkruis.”

Jan’s hart sloeg een slag over. “Hoe weet u dat?” vroeg hij scherp.

Emma keek naar de schets op de tafel en sprak haastig. “Mijn grootvader was een Wacht. Hij vertelde me vroeger verhalen over het Zilverkruis en de verantwoordelijkheid die zijn orde droeg. Maar hij zei ook dat de Wachters zijn gestopt toen de stad moderniseerde. Niemand zou ooit nog weten wat ze beschermden. Tot nu.”

Lotte stond op en pakte haar opnameapparatuur. “Waarom komt u naar ons?” vroeg ze.

Emma slikte. “Omdat ik geloof dat u de waarheid kunt vinden. Mijn grootvader waarschuwde me dat als iemand ooit het Zilverkruis zou vinden, het chaos zou brengen. Maar hij zei ook dat er een document is – een laatste verklaring van de Wachters. Het ligt verborgen in de basiliek.”

Jan voelde een golf van spanning. “Nog een verborgen plek? Hoe komen we erbij?”

Emma haalde diep adem. “Het is goed verstopt, en alleen de Wachters wisten hoe het te vinden. Maar ik herinner me een gebed dat mijn grootvader me ooit leerde. Het bevat aanwijzingen die ons misschien kunnen leiden.”

Ze schreef de woorden uit het gebed op een vel papier:

“In het licht van de toren, waar schaduw en steen elkaar raken, ligt de waarheid begraven in het hart van het altaar.”

Jan en Lotte keken elkaar aan. Dit klonk als een directe aanwijzing, maar het bracht ook nieuwe vragen. Wat lag er verborgen in de basiliek? En waarom waren er nog steeds mensen die koste wat kost probeerden het geheim te bemachtigen?

“We hebben geen tijd te verliezen,” zei Lotte. “We moeten terug naar de basiliek en dit geheim ontrafelen, voordat iemand anders het doet.”

Jan knikte, terwijl Emma haar blik op de schets richtte. Samen begonnen ze hun plan te smeden, zich niet bewust van de gevaren die hen wachtten in de schaduw van de basiliek.

Hoofdstuk 10: Het hart van de basiliek

De lucht boven Oldenzaal was grijs en dreigend toen Jan, Lotte en Emma bij de imposante Plechelmusbasiliek aankwamen. De stad leek stil, alsof de bewoners onbewust aanvoelden dat er iets stond te gebeuren. Het gebed dat Emma had opgeschreven weerklonk in hun gedachten: *“In het licht van de toren, waar schaduw en steen elkaar raken, ligt de waarheid begraven in het hart van het altaar.”*

De zware deuren van de basiliek kraakten toen Jan ze openduwde. Binnen was het stil en kil. Het zwakke licht dat door de glas-inloodramen viel, creëerde patronen van kleurige schaduwen op de stenen vloer. De drie stonden even stil om hun ogen aan het schemerige licht te laten wennen.

Emma wees naar de toren. “Het altaar bevindt zich direct onder het middelpunt van de toren. Als we het gebed goed begrijpen, moeten we daar beginnen.”

Ze liepen langs de houten kerkbanken naar het altaar, hun voetstappen weerkaatsten zacht in de hoge ruimte. Het altaar was eenvoudig, gemaakt van zwaar natuursteen, met delicate gravures van religieuze symbolen. Jan voelde de spanning toenemen terwijl hij zijn handen over de koude steen liet glijden, zoekend naar iets wat verscholen lag.

“Er moet een verborgen compartiment zijn,” fluisterde Lotte terwijl ze het altaar aan de andere kant inspecteerde. “Die gravures... lijken ze niet op een kruis en een schaduw?”

Emma knikte en boog zich dichterbij. “Mijn grootvader zei altijd dat de schaduw de sleutel is. Misschien moeten we wachten tot het licht van de toren op een bepaald moment valt.”

Jan keek omhoog, naar de zonnewijzer hoog op de toren. Het was bijna twaalf uur. “De zon staat bijna op zijn hoogste punt,” zei hij. “Laten we kijken wat er gebeurt.”

Terwijl ze wachtten, hing er een geladen stilte in de basiliek. De schaduw van de toren verschoof langzaam, tot hij precies op een gravure van een kruis viel, ingebed in de vloer voor het altaar. Emma knielde en inspecteerde de stenen onder het kruis. “Hier,” zei ze opgewonden. “Ik voel een naad.”

Met Jan's hulp duwde ze op de steen. Een zacht klikgeluid klonk, en langzaam schoof een verborgen paneel opzij. Een donkere nis werd zichtbaar, met daarin een rol perkament en een klein metalen doosje. Jan haalde de rol voorzichtig tevoorschijn, terwijl Emma het doosje openmaakte.

“Dit is het,” fluisterde Emma, terwijl ze de inhoud van het doosje bekeek. Er lag een kleine sleutel in, gegraveerd met hetzelfde symbool als het Zilverkruis. Jan legde het perkament voorzichtig op het altaar en rolde het uit. De tekst was oud en vervaagd, maar de woorden waren nog leesbaar.

De verklaring beschreef het doel van de Wachters: ze hadden de taak om een krachtige kennis te beschermen, verborgen in de catacomben van de basiliek. Het Zilverkruis, zo stond er geschreven, was niet alleen een symbool, maar een sleutel naar een oude bibliotheek, gevuld met kennis die de wereld kon veranderen. “De waarheid moet worden beschermd,” luidde de tekst, “tot de tijd rijp is en wijsheid groter is dan hebzucht.”

“Een bibliotheek?” fluisterde Lotte. “Dus dat is het geheim. Geen goud, geen schat, maar kennis.”

Emma keek naar de sleutel in haar hand. “Maar waar is die bibliotheek? Dit document geeft geen exacte locatie.”

Voordat iemand iets kon zeggen, klonk er een echo van voetstappen. Jan draaide zich om en zag in de schaduwen van de basiliek een bekende gestalte verschijnen. Het was de vreemdeling. Zijn ogen flikkerden in het zwakke licht terwijl hij naar voren stapte.

“Jullie hebben goed werk geleverd,” zei hij met een ijzige glimlach. “Maar dit geheim is niet voor jullie bestemd.”

Jan voelde een golf van woede en vastberadenheid. “Dit geheim behoort toe aan niemand. Het is voor de stad, voor iedereen, niet voor iemand zoals jij.”

De vreemdeling hief een hand, en Jan zag dat hij opnieuw een mes had. Maar deze keer was Jan voorbereid. Hij stapte naar voren, zijn handen in een defensieve houding. “Dit stopt hier,” zei hij, zijn stem vastberaden.

De vreemdeling lachte, maar voordat hij dichterbij kon komen, klonk een scherp fluitsignaal. Vanuit een zijgang verschenen twee agenten, waarschijnlijk gealarmeerd door Lotte’s eerdere opname. “Daar is hij!” riep een van hen, en ze renden naar de vreemdeling toe.

De man draaide zich om en probeerde te vluchten, maar hij had geen uitweg meer. In een paar seconden werd hij overmeesterd en geboeid. Terwijl hij werd afgevoerd, keek hij Jan aan met een blik vol haat en een waarschuwing. “Dit is nog niet voorbij,” zei hij. “Het Zilverkruis is slechts het begin.”

Met de vreemdeling weg voelde Jan een golf van opluchting, maar ook een zware verantwoordelijkheid. Samen met Lotte en Emma besloten ze de sleutel en het perkament over te dragen aan de stad, zodat het geheim veilig zou blijven. De bibliotheek onder de basiliek bleef onontdekt, maar Jan wist dat het beter was zo. Sommige waarheden waren te groot om te onthullen.

Terwijl hij terugliep naar zijn atelier, dacht hij aan alles wat hij had meegemaakt. Hij had altijd een eenvoudig leven geleid, maar nu had hij de schaduwen van Oldenzaal gezien en wist hij dat er meer lag onder het oppervlak van de stad.

De schaduw van de kleermaker was veranderd in een licht van waarheid.

Epiloog

Het was een week na de gebeurtenissen in de basiliek. Oldenzaal was weer tot rust gekomen, alsof de geheimen die in de schaduwen hadden geleefd, zich opnieuw in stilte hadden teruggetrokken. Jan Stoffels zat in zijn atelier, zijn handen rustend op een lap stof die hij met zorg bewerkte. De naaimachine tikte rustig, een vertrouwd ritme dat hem kalmeerde.

De sleutel en het perkament waren veilig opgeborgen in de archieven van de stad, onder toezicht van de gemeente en een selecte groep historici. Lotte had haar artikel over de ontdekking gepubliceerd, met een zorgvuldig evenwicht tussen het onthullen van de waarheid en het beschermen van wat niet publiekelijk gedeeld mocht worden. Het stuk was lovend ontvangen en bracht een nieuw soort trots bij de bewoners van Oldenzaal.

Emma was teruggekeerd naar haar werk bij de basiliek, vastbesloten om meer te leren over haar grootvaders rol in de Wachters. Ze beloofde Jan en Lotte dat ze hen op de hoogte zou houden van alles wat ze ontdekte.

Een nieuw begin

Jan pakte een kop thee en ging zitten aan zijn werktafel. Zijn handen gleden over een stuk zijde, zijn gedachten afdwalend naar alles wat was gebeurd. De mantel die alles had begonnen, hing nu in de hoek van de kamer, onafgemaakt. Hij wist dat hij hem nooit zou afmaken, alsof het een herinnering was aan een hoofdstuk in zijn leven dat nu gesloten was.

De deurbel rinkelde. Jan keek op en glimlachte toen Lotte binnenstapte, haar notitieboekje onder haar arm.

“Hoe gaat het, Jan?” vroeg ze, terwijl ze een stoel naar de tafel schoof.

“Rustig,” zei Jan met een glimlach. “Ik denk dat ik blij ben dat alles weer normaal is.”

Lotte grinnikte. “Normaal? Dat lijkt me niets voor jou, na alles wat je hebt meegemaakt.”

Jan haalde zijn schouders op. “Misschien niet. Maar ik heb geleerd dat sommige geheimen beter beschermd blijven. Het Zilverkruis en alles wat het symboliseert... het hoort bij de geschiedenis van de stad, niet bij ons.”

Lotte knikte. “Toch weet ik zeker dat dit niet het laatste mysterie is dat je tegenkomt. Mensen zoals jij lijken altijd betrokken te raken bij dingen die groter zijn dan ze zelf doorhebben.”

Jan lachte zacht. “Laten we hopen van niet. Maar als het gebeurt, weet ik je te vinden.”

Ze bleven nog even praten, de sfeer ontspannen en vredig. Toen Lotte vertrok, bleef Jan achter in de stilte van zijn atelier. Hij keek naar het licht dat door het raam viel en voelde een nieuw soort rust in zijn hart.

De schaduwen van Oldenzaal hadden hem een geheim toevertrouwd. En hoewel dat geheim misschien nooit volledig onthuld zou worden, wist Jan dat hij het veilig zou bewaren.

Soms, dacht hij, is de waarheid niet om te bezitten, maar om te beschermen.

Einde

Betaal alleen als u tevreden bent over dit
deel van de INFOREEKS (€ 2,95)

KLIK HIER

